

כהוראת מו"ר שר בית הזוהר המקובל האלוכי
ר' בנימו שמואל שליט"א

(דף ט ע"א) (תהלים קיא ו) כ"ח מ"עשיו ה"גיד לעמו, ותאי איהו כ"ח פרקין הידין המלפא עלאה, דאינון כוז"ו במוכס"ז כוז"ו, פנויין דיחודא עלאה, דאיהו יהו"ה אלהינו יהו"ה, ובגין דאסתלק האי חילא מישראל, אתמר בהון (איכה א ו) וילכו בלא כח לפני רודף.

יו"ד ה"א וא"ו ה"א, אינון עשר אצבעאן, דאתמר בהון (שיר ח יד) ידיו גלילי זהב, דבהון כ"ח פרקין, דאינון כ"ח אתוון דעובדא דבראשית, ובגין דא יהו"ה אלה"י אתה, ומאי אתה, ההוא דאתמר ביה (תהלים צג ב) נכון כסאך מאז מעולם אתה, ומאי נכון, דא נאמן יושב ונאמן עומד באמצע, הדא הוא דכתיב (ישעיה מד יג) פתפאת אדם לשבת בית, ומאי מאז, אלא ההוא דאתמר ביה (שם נח ט) אז תקרא ויהו"ה יענה, ומאי א"ז אלין תמניא אתוון דאינון יאהדונה"י דסלקין לחושפן אמ"ן.

ודא איהו העונה אמן בכל פחו, בההוא כ"ח, ובגין דא אוקמוה מארי מתניתין, העונה אמן בכל פחו קורעין לו גזר דינו של שבעים שנה, ובגין דאתמר (תהלים צג ב) נכון כסאך מאז מעולם אתה, ובגין (איכה ה יט) אתה יהו"ה לעולם תישב, אתה, ההוא דאתמר ביה אבינו מלפנו אבינו אתה, ומאי ניהו אבינו אב הרחמן.

ואיהו כליל כל אתוון דאורייתא, ומאי ניהו אורייתא דבכתב עמודא דאמצעיתא, ועליה אתמר ברוך אתה, וכד ישראל קימין בעמידה דעלותא, איהו יתיב על פרסיא, ובגין דאתמר בההוא זמנא אתה יהו"ה לעולם תישב כסאך לדור ודור, ומאי ניהו לדור ודור, אלא ההוא דאתמר ביה (קהלת א ד) דור הולך ודור בא והארץ לעולם עמדת, ולית דור פחות מששים רבוא, ומאי ניהו, משה דשקול לשתי רבוא מישראל, ודרגא דיליה אספקלריאה דנתרא.

בזאת יבא אהרן אל הקדש (ויקרא טז ג), תא חזי אין אדם מפיק רצונו מיהו"ה אלא בזאת, דעלה אתמר (משלי יח כב) מצא אשה מצא טוב ויפק רצונו מיהו"ה, ודא היא עת לעשות ליהו"ה (תהלים קיט קכו), וכמה עתות יש, ועליהו אתמר (ויקרא טז ב) ואל יבא בכל עת, ושלמה אמר (קהלת ג ד) עת לשחוק וכו', דאינון כ"ח עת, ועל דא קודשא בריך הוא אמר ואל יבא בכל עת אל הקדש, דאיהו קדש ישראל ליהו"ה.

וכד שכינתא דאתקריאת זאת עם ישראל, כמה דאת אמר (ויקרא כו מד) ואף גם זאת בהיותם וכו', מאי אינון אמרין לה (שיר ו א) אנה הלך הדרך היפה בנשים, אנה פנה הדרך ונבקשנו עמה, בכמה תחנונים וצלותין, בציצית ובתפלין, בשפתות וביומין טובין, דעליהו אתמר (שמות לא יז) ביני ובין בני ישראל אות הוא לעולם, אות ברית מילה, אות השבת וימין טובין, ואות התפלין.

עלה אתמר (תהלים לב ו) על זאת תפלל כל חסיד אליך לעת מצא, מצא אשה מצא טוב ויפק רצונו מיהו"ה (משלי יח כב), ויעקב בריך לבנוי בזאת, הדא הוא דכתיב (בראשית מט כח) וזאת אשר דבר להם אביהם, ודוד בזאת הפיק רצונו מיהו"ה פשגלחם עם אויביו, כמה דאת אמר (תהלים כז א) אם תחנה עלי מחנה וכו', בזאת אני בוטח, ותנביא פשראה את ישראל בגלות, לא ראה להם

מנוחה אלא בעבור זאת, ופזרקנא דישראל לא ייתי אלא בזאת, הדיא הוא דכתיב (איכה ג כא) זאת
אשיב אל לבי על פן אוהיל, ויהודה לא אתפריד אלא בזאת, הדיא הוא דכתיב (דברים לג ז) וזאת
ליהודה, ומשה לא פריד ית ישראל אלא בזאת (שם א) וזאת הפרכה, ומי שלא שית לבו גם לזאת,
עליה כתיב (תהלים צב ז) איש בער לא ידע וכסיל לא יבין את זאת.

וכיון שהאדם בה יפיק רצונו, ובה משיג השם, שזהו סוד על זאת יתפלל כל חסיד, על זאת
נדאי, לשם יהו"ה שהוא על זאת, למה תקנו בשחרית למדה ידועה, וכן במנוחה למדה ידועה,
וכן בערבית למדה ידועה, וכן בשבת למדה ידועה, וכן ביום טוב למדה ידועה, וכן בעשרת
ימי תשובה למדה ידועה, אלא מה שאמר על זאת, הוא מורה שהו"ה היא על כל ספירה (דף
ט ע"ב) וספירה, כמו שאמר דוד (ד"ה א כט יא) לך יהו"ה הגדולה והגבורה וגומר, ואין לך פעולה
בתחתונים אלא על ידי מלכות, שנאמר בה (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה, אבל בזמן שצריך
קודשא בריך הוא להצדיק לצדיק, ולעשות עמו צדקה שהיא מלכות, עם התחתונים, נכללים
בו כל הספירות, ונקראין צדיקים על שמו, יהו"ה נקרא על שמו צדיק, שנאמר (תהלים קמה יז) צדיק
יהו"ה בכל דרכיו, ומרחם על בריותיו בצדקה, אין צדקה אלא תפלה, צ' אמנים, ד' קדושות, ק'
ברכות, ה' חמשה חומשי תורה, וזהו צדקה תרומם גוי (משלי יד לד), ועליו נאמר לאברהם (בראשית
טו ו) ויחשבה לו צדקה, וכשהוא רוצה בה נאמר בה (ישעיה נט ז) וילבש צדקה בשריון.

מצד ה היא צדקה, ומצד י היא פובע על ראש צדיק אות ברית, עטרה בראש כל צדיק, ומצד
ו נאמר בה (איוב יא ט) ארוכה מארץ מדה, מצד ה עליונה ורחבה מני ים.

וכשרוצה הקדוש ברוך הוא להמשיך נבואה, כל הספירות פלולים בהם, ונקראים נביאים,
ומלכות היא דמיון כלם, שנאמר (הושע יב יא) וביד הנביאים אדמה, כמו שאמר הנביא (שם) ודברתי
על הנביאים וגומר, שהיא כמו האספקלריאה שכל הפנים נראין בה, כן כל הספירות מראין
בה פנים ודמיונם וצורתם, לכל נביא כפי השגתו למעלה, וכמו כן למטה היא מתלבשת בפסא
הכבוד, ובכל המלאכים, והאופנים וחיות הקדש, ובכל הרקיעים, והכסאות שבהם, והמלאכים
התלויים מהם, שיש מלאכים גבוהים עליהם, שנאמר (קהלת ה ז) כי גבוה מעל גבוה שומר וגבוהים
עליהם, וכן בכל בוכב ומזל, כמו שכתוב (תהלים קג יט) ומלכותו בכל משלה, וזהו וביד הנביאים
אדמה (הושע יב יא), ולכל אחד נדמה כפי פחו שהיא נשמתו, והבן אמן בכל פחו.

יהו"ה הוא בכתה, שהיה קודם שנברא העולם הוא ושמו לבד בכתה, בשפרא העולם במדת
ראשית ירד עליו, ולא היה חסר מלמעלה, וכן בכל ספירה, כמדליק נר מגר ואינו חסר מן
הראשונה ולא מחברתה, עד אין סוף ואין תכלית.

ומי שמכיר אותו בזאת, כמו שמכיר אותו בעליונים ובתחתונים, בעבור שהיא כלולה מהעליונים,
ואינה יחוד וקשר כלם, והיא מתלבשת בתחתונים, ועל זה אמר הנביא (ירמיה יט כג) אל תהלל
המתהלל כי אם בזאת, היא אתקריאת נבואה מסטרא דנביאיא, חכמה מסטרא דחכימיא,
דכל ספירן אתקריאו חכמים.

וב"ח אתוון אינון לקל עובדא דבראשית, וכלהון אינון בין לכתובה בין לקל מלה דיתעביד
בדין, דעובדא דכ"ח פרקין אינון בעשר אצבעאן, ודא איהו רזא מהפח אל הפועל, וכלא
בחקמה, ורזא דמלה (תהלים קד כד) בלם בחקמה עשית.

אית חכמ"ה מסטרא דאתוון, ואית חכמה מסטרא דנקודין, דאתוון אינון בת קול, ובהון רזא
דדבורא לדראש ולכל מלה דתליא בדראש, תגין אינון למחשבה, ואינון ברזא דהאי קרא (שמות
לא ד) ולחשוב מחשבות וכו', וכלהון תליין בשכינתא תתאה, ואיהי כללא דכלהו.

וברזא דא תשפח טעמין ונקודין ואתוון, והכי בכל את ואת, ורזא דמלה תלת תגין לעילא פמו
זיגין דספר תורה, ביה רשימין (ס"א רמיון) בתרין ונקודין ואתוון, והכי בכל את ואת, ש שפת
הגדול בינה, שפת הקטן מלכות, ב' תרין דרועין גדולה גבורה, ת' תפארת, ביה שקיל שפת לקל
אורייתא, תלת בתרין דש תלת ספירן עלאין, וכלהו כלילן בתיובתא. דאיהי שכינתא עלאה,
ועלה אתמר תפלת כל פה.

והא עמודא דאמצעיתא אתקרי תפלת כל פה, אלא (בל) איהו ב"ן י"ה מן בינה, ואיהו עמודא
דאמצעיתא, איהו ממוצע בתלת אתוון דאינון יה"ו, דאתכלילן בבינה, ואיהו ממוצע פגופא בין
תרין דרועין, ואיהו